

Magyarok a világban

Suzuki Sport Europe, Harcsa Attila

A Suzuki, a világbajnokságon való feltűnése óta jó pár győzelmet tudhat magáénak, mégis nagyon kevesen tudják, hogy a sikerek elérésében jelentős szerep jutott a magyaroknak. Magyar fiúkból álló szervizcsapat készítette fel, és dolgozott a versenyeken azon az autón, ami az idén is a világbajnoki címért küzdött, Urmo Aava-val a volánnál. A fiúk ugyan olyan fontosnak tartják a lelkiismeretes munkát itthon is, és külföldön is, ám míg az itthoni győzelmekért elismerés illeti őket, a külföldi munkáért inkább irigység. Nem vágnak ünneplésre, de az jól esne nekik, ha egy kicsit többet tudnának róluk. Harcsa Attila segítségével bepillanthatunk a színpalak mögé.

„A japán vezetőség eredeti terve az volt, hogy teljes japán csapat készítse fel az autókat, és dolgozzon a versenyeken is, de aztán egy kínálkozó lehetőség folytán elindult az angol volnal felépítése. Egy Paul nevű ausztrál úrnak, aki Tajima igazgató úr jobbkezeként tevékenykedett, ismeretségei voltak a Hyundainál. Amikor a csapat anyagi okok miatt kivonult a sportból, Paulnak köszönhetően a Suzuki beköltözött a helyükre, az ottani szerelők pedig elkezdtek dolgozni a Suzukinak. Először két autóval kezdődött a munka, aztán lett egy harmadik is. Ám, az Ignis vb-s pályafutásának vége előtt mi, magyarok is képbe kerültünk, és kiderült, hogy értünk annyira az autókhoz, mint az angolok, de a fizetésünk persze nem egészen ugyanannyi, ami szintén mellettünk szólt. A Suzuki gyár pedig annyiban segített nekünk, hogy helyet adott a gyár területén. Kaptunk egy csarnokot, Szittyá Tomi pedig elkezdte szervezni a munkát, és összeállt a magyar csapat. 12-en vagyunk, plusz két mérnök. Teljesen az alapoktól kezdtük, az autóépítéstől, hogy megismerjük a teljes folyamatot. Az akkor nálunk készült autók Angliába kerültek. Később arra gondoltunk, hogy mi lenne, ha saját ügyfeleket szerezni, és mi is dolgoznánk a vb-n. A finn Katajamakival, Urmo Aavával, és Pavel Valusek-kel elkezdtük a munkát. A japánok pedig látták, hogy nem vagyunk ügyetlenek, és jóval kevesebbe is kerülünk a cégnek, mint az angolok. Meg is kockáztatom, hogy nem csak, hogy tudjuk azt, amit ők, de jó pár dologban jobbak is vagyunk. A fejlesztések terén sokmindenben a saját ötleteinket visszük bele, átépítjük az autót a saját meglátásaink szerint. Még mindig előttük tartunk, sőt úgy látom, hogy tőlünk vesznek el ötleteket. Ez azért is van, mert mi megpróbáljuk könnyebbé tenni a saját munkánkat is, és egy- két felesleges lépést kikerülhetünk okos változtatásokkal. Szerintem a verseny végkimenetele sokkal inkább a műhelyben, az előkészületeknél dől el, és nem a helyszínen. A versenyen csak karbantartod az autót, ott kész helyzet van, azt kell megoldani, csodát nem lehet tenni. A 30, vagy 45 perces szerviz alatt a lehető legtöbbet kell kihozni az autóból, ami eddig nekünk szerencsére még mindig sikerült. Sokszor volt arra is példa, hogy a főnökünk még olyan dolgot is kicseréltetett velünk az utolsó 10 percben, amire nem lett volna szükség, csak azért, hogy megnézzék, mire vagyunk képesek. Így minket is megversenyeztetnek a társ-servizcsapattal szemben. Úgy gondolom, az nagy dolog, hogy technikai probléma miatt a mi versenyzőink egyetlen egyszer sem estek ki. A tavalyi Korzika ralin egy gyárihibás kábelköteg okozta a problémát, ami miatt Urmo a vezető helyről esett ki, de erről nem mi tehattunk.

Szerencsére jól kijövünk a külföldiekkel. Tudják rólunk, ha munka van, mi odatesszünk magunkat. Versenyen kívül összejárunk az angolokkal, csehekkel, lengyelekkel. A másik csapatnál az angolok mellett elég vegyes náció található, vannak finnek, svédok is, és mondhatom, hogy velük is baráti a viszony. Szakmailag elismerően beszélnek rólunk. Másrészről pedig furcsa, hogy itthon alig tudják, hogy mi a vb-n is dolgozunk. Vannak,

akik valahonnan hallottak valamit, vagy véletlenül a versenyen odatévednek hozzánk, és akkor derül ki számukra.

Valahogy ez nincs publikálva. Nem vagyunk szem előtt, pedig a Suzuki sikereiről azért lehet hallani. Nem gondolom, hogy ránk kéne kihegyezni a dolgot, de ebben a sportban 100-ból 99-en gondolják úgy, hogy ez csapat munka, és a jó eredményekhez mi is hozzájárulunk. A csapatunk mérnöke kitalálta, hogy beültet szerelőket a versenyautóba verseny előtt. Ennek az lett az eredménye, hogy jobban átérezzük, hogy a munkánknak fele sem tréfa. A tempó elképesztő, ha pl. nem húzzuk meg a kereket rendesen, akármi lehet. Az itthoni teszt pályánkon szerencsére mindent ki tudunk próbálni, így könnyebb felkészíteni az autót, nem a helyszínen jönnek ki a problémák. Egyébként mi ugyan olyan komolyan vesszük a magyar bajnokságot is, mint a vb-t. Ugyan úgy állunk a feladathoz amikor Bútor Robi autóján dolgozunk. Annyiból persze keményebb a vb, hogy kint a verseny napok hosszabbak, sokkal fárasztóbb a munka, de mindenhol maximális figyelemmel dolgozunk.

Persze sok jót is kapunk a vb-től. Már gyerek fejjel eldöntöttem, hogy én ezt szeretném csinálni, és nagyon örülök, hogy teljesült, és van lehetőségem a világbajnokságon is dolgozni. Ezer más dologgal lehetne ennyi pénzt keresni, de ez a mi csapatunknál nem feltétlenül a pénzről szól. Itt abszolút fanatikusok vannak. Jól esik az, hogy egész más nemzetiségű emberek jönnek oda, és veregetik meg a vállunkat, mert jól dolgoztunk. Sok embert megismertünk, sok mindent láttunk. Kívülről, korábban persze elérhetetlennek tűnt, de már látjuk, hogy itt is ugyan olyan bolondok az emberek, ugyan úgy azért csinálják, mert szeretik.

A jó dolgok mellett nagyon sok lemondással is jár. Sokszor nem is jutunk haza két verseny között. Legutóbb három és fél hetesre sikerült a túra a kamionnal. Ilyenkor átgondolja az ember, hogy ez bizony nem is olyan vicces, mindentől és mindenkitől távol utazol 6000 km-t, és magad mögött húzol 40-50 millió forintot, ami nagy felelősség. Sokan irigykednek ránk. Teljesen elvetemült számokat hallunk vissza, hogy mi mennyit keresünk, és milyen jó nekünk, mert azt csináljuk, amit szeretünk. De amikor leülünk beszélgetni arról, hogy hogyan telnek a napjaink egy verseny hetében, az irigység gyakran átfordul abba, hogy „Te hülye vagy!” Nem panaszkodunk, de az igazság azért más, mint amit sokan gondolnak. Szerencsére kint sok barátunk van, nem csak a Suzukisok között. A Ford gyári csapatánál is, de említhetem a cseheket is, akik járnak is hozzánk Magyarországra. Büszkélkedhetem azzal, hogy Karácsonykor sok más európai országból kapok üdvözlőt. Nagyon jó látni, hogy nincs széthúzás. A katalán ralin dőlt el, hogy Andersson, akit a párhuzamos csapat szervizel, vagy Aava, a mi emberünk lesz a bajnok, és a vérre menő harc mellett szinte a legjobb hangulatú verseny volt az évben. Minden estét együtt töltött a két csapat, a végén pedig tényleg őszintén sajnálták Urmot, aki elkövetett egy bakit, és ezen múlt a bajnokság.

Személyes terveim közt az szerepel, hogy jó volna saját csapatot csinálni, de ez még odébb van. A közelebbi jövőre vonatkozólag talán a S2000 irányba kéne elmozdulni, összeállítani egy éves programot jó versenyzőkkel, és eljutni távolabbi VB futamokra is. Örülök, hogy van lehetőségünk tapasztalatokat szerezni, és úgy látom, hogy emberileg még sokat lehetne tanulni a külföldiektől. Jobban kéne tisztelni egymást, és a technikát is. Ha a technika iránt meg van az alázat, akkor az mások iránt is működik. Szerintem itt ez még hiányzik. Lehet, hogy egy másik generációnak kéne felnőnie ehhez. És talán még az is nagy különbség, hogy kint kevesebbet bíznak a véletlenre. A sokszor lecsekkolt dolgokat képesek megegyeszer átnézni, míg mi azt mondjuk, hogy jó lesz az, úgy is

kibírja. Kint fiatalon, tudatosan készítik fel a fiatalokat a szerelői munkára, és amikor megérett a feladatra, akkor kerülhet a WRC-k közelébe. Így az utolsó csavarig mindent megismernek az autón, könnyebben boldogulnak. Nálunk túl sok dolog jut egy valakire, kifacsart emberek dolgoznak, pedig ez csak szervezés kérdése, és nem is kerülne többbe, ha a szervízesek csak a szerelésre koncentrálhatnának, és csak akkor érkeznének a versenyre, amikor tényleg dolguk van. De ez csak egy példa. Külföldön nem csak a szerelőket készítik fel a munkára, de a versenyzőket is tudatosan segítik pályafutásukon. Ebben pl. tanulhatnánk a franciáktól. De ez már egy egészen más téma, és nem is az én dolgom. Ami viszont rám tartozik, azt maximálisan elvégzem, és mondhatom, hogy társaimmal együtt bármelyik nagyobb csapatnál is megállnánk a helyünket. És lehet minket irigyelni, de a lehetőség mindenki előtt ott van!